

Wilma

Wilma Geldof is een Haarlemse schrijver, voor jeugd en volwassenen, en schrijfdocent bij onder meer Hart. Vorig jaar verscheen haar historische roman over een overtuigd NSB-kind, *Elke Dag Een Druppel Gif*.

‘Ik kom voor mijn aandeel in het IVF-traject’, zei mijn man keurig...

Borrelpraat

We wilden een kind en dat wilde niet lukken: we besloten over te gaan tot IVF. Mijn aandeel in dit traject was zwaar, maar dat is een ander verhaal. Dat van mijn man daarentegen... Het is een geschiedenis van lang geleden en ik heb het vaak gehoord tijdens borrels – ik kan het zo navertellen.

Met twee eicellen in een verwarmbare koffer meldde hij zich bij de IVF-poli van het VU Medisch Centrum in Amsterdam. De verpleegkundige verwees hem naar de volgende balie, nadat ze hem een steriele plastic pot van het formaat jam had gegeven. Met zwetende handen omklemde hij die. Wat als het niet lukte? Met zo'n boodschap kon hij onmogelijk thuis komen. "Kan ik u helpen?" De verpleegkundige achter de volgende balie keek hem breed glimlachend aan. Alsof hij op de camping met een wc-rol onder zijn arm in de richting van de toiletten liep en ze vroeg wat hij kwam doen.

"Ik kom voor mijn aandeel in het IVF-traject", zei hij keurig.

"Veel plezier!" Nee, dat zei ze niet. De verpleegkundige wees hem de kamer en schoorvoetend ging hij naar binnen. Een eenpersoonsbed met plastic overtrek, een televisie met een ouderwetse videorecorder, een douche en een toilet. Een steriele eenpersoons hotelkamer. Hij trok zijn jas uit en ging besmuikt op bed in een blaadje liggen lezen. Het had weinig resultaat. Toen hij alvast aan het deksel van de pot friemelde, schoot de pot uit zijn handen, sprong op en neer over de grond en rolde ten slotte onder het bed. Het volgende moment lag hij op handen en knieën te zoeken.

In de kamer naast hem werd op de deur geklopt. Hij kon niet verstaan wat er werd gezegd, maar zouden ze bij hem ook aankloppen als het te lang duurde? Zouden ze vragen: "Lukt het, meneer?" En als hij dan nee zei? Hoeveel tijd had hij eigenlijk? Het moet NU, dacht hij. Het moet NU!

Hij zag dat de gleuf in de videorecorder waar de band achter zat geblokkeerd was met een slot: kennelijk waren er in het verleden nogal wat video's verdwenen. Dat leek hem een aanprijzing voor de kwaliteit van de film en hij besloot het apparaat aan te zetten.

Hij was voldoende visueel ingesteld, want uiteindelijk gebeurde waar hij al bijna niet meer in geloofde. Met hulp van zijn leesbril bespeurde hij het bewijs op de bodem van de pot.

"Ja...?" vroeg de verpleegkundige aan de balie met haar eeuwige glimlach.

"O ja, natuurlijk", zei ze vriendelijk toen hij haar de pot die zij hem eerder had gegeven overhandigde. "Wacht u even dan controleert de arts of het goed is."

Hij vreesde het ergste. Maar nee, hij hoefde niet opnieuw te 'produceren'.

Het was hartstikke goed.

Een baby is er helaas niet van gekomen. Maar dat is een oud en beroerd verhaal.